

Alacant, problema a part

Les declaracions secessionistes de l'alcalde popular d'Alacant, Díaz Alperi, són, segons J. J. Pérez Benlloch, un perill per al país i un descrèdit per al PP.

El president del PP i candidat a la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, acaba de passar un mal trago provocat pel també popular i candidat a l'alcaldia d'Alacant Luis Díaz Alperi, a qui els lectors d'aquestes pàgines ja coneixen per l'àmplia notícia biogràfica publicada en la passada edició. L'episodi és tan infortunat com significatiu. Resulta que l'alcalde no tingué cap més pensada que amenaçar el Molt Honorable Joan Lerma d'amotinar-li el veïnat alacantí i fins i tot d'impedir-li l'entrada a la ciutat si, arribat el cas, el Govern autonòmic no s'avenia a complir els requeriments econòmics de l'Ajuntament.

Conten, amb intenció d'atenuar la relliscada, que aquest desfogament verbal es va produir perquè a Díaz Alperi se li van esgotar els recursos retòrics quan pronunciava un discurs, que allargava com i tant com podia, mentre esperava l'arribada del líder regional. És a dir, que la culpa del disbarat caldria encolomar-li-la a Zaplana, per impuntual.

Com és de suposar, tant el PSPV com UV i EU s'han afanyat a condemnar severament aquesta actitud, que han titllat de secessionista, cantonalista, desvertebradora i fins i tot de feixista. "Persones així en

un càrrec públic són un perill per al ciutadà", ha dit el secretari de finances del PSPV, Antonio Castro, que s'ha prodigat amb altres invectives de més calibre. L'electoralisme ambiental i la lluita tancada en tots els fronts revifa la dialèctica.

Però al marge de la bel·licositat partidista, l'episodi mereix algunes consideracions. La primera concerneix a la malaptesa de l'orador fanfarró que comet l'imperdonable lapsus d'admetre tàcitament la continuïtat de Joan Lerma al capdavant del Consell, en detriment del seu líder, al qual les seues bases ja saluden com a futur president de la Generalitat. Ha estat l'única veu dissonant en el PP. No ens estranye, doncs, que Zaplana s'haja empenyat.

D'altra banda, aquest to amenaçant i fatxenda trenca la línia de moderació que el partit observa, com a força política madura per a governar el país. Díaz Alperi no contribueix, precisament, a fomentar aquesta imatge.

Hi concorre, a més, una altra circumstància: Zaplana és molt conscient que Alacant és "un problema a part". El d'Alacant ciutat és un problema de desarrelament que no es resol en dos o quatre legislatures. Requerirà cura i paciència

per part dels successius governs autonòmics, però també que aquella burgesia municipal, farcida i liderada per forans —com el mateix Díaz Alperi—, es persuadeix que els seus interessos materials estan cenyits als del cap i casal i, en suma, als globals del País Valencià. Per consegüent, Zaplana, que avui està familiaritzat amb aquesta perspectiva, ha de condemnar aquests excessos secessionistes que un dia podrien amargar-li la gestió al capdavant de la Generalitat.

I una altra nota. Aquestes temeritats de l'alcalde alacantí són reveladores d'un risc latent: que s'accentue el divorci entre Alacant i València. Hi haurà prou que els populars guanyen aquell ajuntament i els socialistes retinguen la Generalitat. La confrontació permanent estaria servida. Díaz Alperi i la seua banda localista no dubtarien a atiar el sentiment antivalencianista si això es tradueix en dividends polítics o econòmics. En aquest tràngol, es passarien per l'entrecuix les condemnes dels altres col·lectius i fins i tot els estaments més sensats del PP transigirien amb aquesta estratègia, pròpia d'un grupuscle ridícul i coent que somia fer d'Alacant una sucursal de Lavapiés.

J. J. Pérez Benlloch

Repensar l'espai català

En el procés de construcció d'una Europa unida, les diferents regions del nostre país han de convergir per crear un espai propi. Josep Gifreu ho analitza.

Hi ha dos fets polítics que marquen definitivament els processos de reconstrucció nacional i cultural de l'espai català i que obliguen a replantejar en termes més realistes l'antic debat sobre els països catalans (abans en majúscules). Són la cristal·lització de la divisió autonòmica a l'estat espanyol i la dinàmica de la integració europea. El tipus de relacions entre les diferents regions de l'àrea depèn del projecte de futur que les unes i les al-

tres vulguin i sàpiguen articular. Cert que els respectius estatus d'autonomia poden ser de primera o de tercera. Però, no hi ha dubte que han proporcionat instruments nous, sovint certament molt precaris, de repensar i recrear una identitat particular. Han possibilitat pel cap baix la presa de consciència d'un àmbit autonòmic de decisions. Han proporcionat l'ocasió històrica de reformar el centralisme bonapartista fent almenys obsoleta la nefasta divisió

provincial. Potser és hora que sapiguem apreciar, des d'un possibilisme no ingenu, els avantatges que la vertebració autonòmica té sobre la provincial. Els avantatges, naturalment, per a la recuperació a diferent ritme, a velocitats diverses, de les senyes d'identitat particulars i pròpies de cada regió.

Potser només un escrupolós respecte per les dinàmiques particulars de cada una de les regions pot ser garantia d'un futur

comú. En el futur, aquestes regions estaran cridades a autodeterminar-se, és a dir, a expressar la seva voluntat majoritària per escollir les pròpies relacions de dependència en la piràmide de dependències i d'autonomies que s'establirà a Europa. El problema sorgeix en parlar de la identitat particular de cada regió: quina identitat cultural i lingüística haurà de considerar cada una com a pròpia? En tal cas, l'escenari general del joc se situa a escala europea. Més tard o més d'hora, la unió política europea serà un fet.

La qüestió és si una Europa políticament unida ens proporciona més oportunitats o menys per a la preservació d'un espai di-

ferenciat. La integració europea comportarà l'homologació de la cultura política de tots els països membres, però obligarà també a una redefinició de l'estatus de cada cultura i llengua històriques per imperatius de la mateixa Unió.

Des del punt de vista cultural, l'assoliment o no d'una estructura estable de relacions serà d'enorme transcendència per al nostre futur col·lectiu a Europa. La fragmentació de les regions, la disgregació de les competències culturals, així com les diferències en l'estat de sensibilització i de normalització en cada una seran impediments greus tant per al reconeixement europeu de l'espai català com per a la capacitat d'acció, no solament en les

instàncies polítiques europees, sinó també en els mercats de la cultura i de la comunicació.

La unificació o federació de l'espai cultural i lingüístic del català serà condició de la seva subsistència i de les seves potencialitats a l'Europa futura i, a través d'Europa, en el món del segle XXI. Per això, sigui quina sigui l'evolució de les relacions polítiques entre les regions del domini lingüístic, inclosa Andorra i la Catalunya Nord, la perspectiva de les relacions culturals només pot ser una: la convergència d'interessos i de les polítiques respectives vers la creació d'un espai particular i únic a Europa.

Josep Gifreu

La 'veritat' de l'entrepà

Mentre Javier de la Rosa comença a parlar, la investigació sobre la seva gestió continua. Fabià Estapé opina que el financer tindrà problemes a Londres.

El "nostre" Javier de la Rosa Martí comença a parlar. Si el lector té memòria deu haver registrat conductes diferents: el líder d'una certa dreta (Zaplana a banda), Mario Conde, va reaccionar després de dirigir el funcionament del Banesto fins a aconseguir el "modest" forat de 600.000 milions de pessetes publicant un llibre indigestible que es diu *El sistema*. Negres a banda, el que el senyor Conde explica és això: "mis relaciones con el poder". Mentrestant, com que el senyor Conde és com l'argent viu, ha canviat d'advocat, ha distribuït feina i pronostica grans novetats. De moment, el Banc d'Espanya, una vegada comprovat que l'expedient penal té el mateix contingut que l'obert sobre el Banc d'Espanya ha decidit de cloure'l..., de moment. És notable que aquesta vegada els corifeus de Mario Conde no hagin parlat de victòria. Fan bé.

Però aquí al Principat tenim l'home que va passar força temps a Brians, en presó preventiva. Ara sembla que el glaç comença a desfer-se. Així tenim unes novís-

Macià Alavedra. De la Rosa ha exculpat el conseller d'Economia.

simes declaracions del senyor De la Rosa (tot queixalant un entrepà) en què per ordre: exculpa el conseller Macià Alavedra i l'home net i intel·ligent que es diu Armand Carabén—residus d'aquella estranya aventura d'*El Observador*—. El senyor De la Rosa no es mama el dit, no s'ho pensin. Fa les seves al·lusions a una circumstància en què podrà dir veritats que ara són prematures, però, repetim-ho, res a veure amb el conseller Macià Alavedra.

Jo vaig començar els meus estudis a la

CARME PUERTOLAS

Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona. Teníem un venerable mestre de dret romà, el senyor Eusebio Díaz, que no parava fins que apreníem de memòria la màxima llatina "excusatio non petita, accusatio manifesta", que ve a dir que donar excuses no demanades val tant com acusar-se... Són coses dels vells romans, i d'una jurisprudència de més de dos mil anys. Però dins l'esperit didàctic d'EL TEMPS, jo recomanaria al senyor Javier de la Rosa que, tot fent un mos (li desitjo que sigui de pernil), fes una ullada al dret romà; és bo

de veure si els esglaons són ensabonats.

Jo continuo pensant—després de prendre nota de l'exculpació a la bestreta de Macià Alavedra—, que els veritables problemes de Javier de la Rosa Martí no són a Barcelona, sinó a Londres. Aquí hem arribat a unes reclamacions dures de petits estalviadors, però el que es ventila a Londres, ja amb la màquina judicial britànica en marxa, són quantitats astronòmiques. Durant un temps De la Rosa va comptar amb la invasió de Kuwait per Saddam